

Sygn. akt IV W 167/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach, Wydział IV Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Maja Łapińska

Protokolant Anna Rembelska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 maja 2014 r.

sprawy M. M.

obwinionego o czyn z art. 11 k.w. w zw. z art. 124 § 1 k.w.

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 62 § 1 i § 2 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w.

postanawia:

1. umorzyć postępowanie wobec obwinionego M. M. (M.) o czyn z art. 11 k.w. w zw. z art. 124 § 1 k.w. polegający na tym, że w dniu 16 stycznia 2014 r. około godziny 12:00 w K. na ul. (...) uczynił niezdatnym do użytku pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) poprzez nieuprawnione założenie blokady na koło pojazdu usiłując spowodować stratę o wartości 150 złotych na szkodę Z. J.;
2. na mocy art. 118 § 2 k.p.w. i art. 119 k.p.w. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa, w tym zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego M. M. kwotę 300,00 złotych (słownie: trzysta złotych 00/100), tytułem ustanowienia w sprawie obrońcy.

UZASADNIENIE

Komisariat I Policji w K. wystąpił do tut. Sądu z wnioskiem o ukaranie M. M. za czyn z art. 11 k.w. w zw. z art. 124 § 1 k.w., zarzucając obwinionemu, iż w dniu 16 stycznia 2014 r. około godziny 12:00 w K. na ul. (...) uczynił niezdatnym do użytku pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) poprzez nieuprawnione założenie blokady na koło pojazdu usiłując spowodować stratę o wartości 150 złotych na szkodę Z. J..

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe postępowanie zainicjowane wniesieniem wniosku o ukaranie M. M. należało umorzyć, wobec stwierdzenia, iż zarzucany mu czyn nie zawiera znamion wykroczenia, tj. wobec zaistnienia negatywnej przesłanki postępowania unormowanej w art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w.

Dla porządku rozważań wskazać przyjdzie, iż warunkiem do uznania, iż doszło do popełnienia czynu zabronionego ustawą, jest wypełnienie wszystkich wskazanych przepisem znamion. Stąd też wykluczenie jakiegokolwiek ze znamion czynu zabronionego wyłącza możliwość uznania jego zaistnienia.

Przedmiotem ochrony zarzucanego obwinionemu M. M. wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. jest własność i posiadanie rzeczy. Odpowiedzialności za ten czyn podlega m.in. ten kto czyni cudzą rzecz niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Wykroczenie to posiada swój odpowiednik w kodeksie karnym opisany

w art. 288 k.k. Granicę między tym wykroczeniem, a wskazanym występkiem wyznacza wielkość szkody wyrządzonej zachowaniem sprawcy.

W przedmiotowej sprawie, na obecnym etapie postępowania koniecznym jawi się wyeksponować, iż dla bytu czynu z art. 124 § 1 k.w. koniecznym jest wystąpienie szkody majątkowej. Tak w doktrynie, jak i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że w odniesieniu do zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku cudzej rzeczy, szkodę majątkową należy rozumieć jako sumę rzeczywistego uszczerbku w mieniu (*damnum emergens*) i utraconych przyszłych korzyści (*lucrum cessans*).

W zakresie zaś uczynienia rzeczy niezdatną do użytku w literaturze znany jest pogląd, że nie jest ono relewantne prawnokarnie, jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie jest potrzebny nakład kosztów ani pracy (Makarewicz, Kodeks, s. 439; Dąbrowska-Kardas, Kardas (w:) Zoll III, s. 367-368). Częściowo odmienne stanowisko doktryny w tym zakresie wskazuje, iż jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie były potrzebne nakłady (rzutujące na możliwość poniesienia rzeczywistego uszczerbku w mieniu), jednakże właściciel lub posiadacz poniósł szkodę majątkową (np. w postaci utraconych spodziewanych korzyści), brak jest racji dla uznania czynu sprawcy za bezkarny (M. Kulik, Z prawnokarnej, s. 84 i n.; tenże, Przepięstwo, s. 83 i n.) Podobnie W. Kotowski (Komentarz do Kodeksu Wykroczeń, art. 124 k.w.) ogranicza możliwość wystąpienia szkody w tym przypadku tylko do postaci *lucrum cessans*.

Niezależnie od przytoczonych wyżej stanowisk, każdorazowy brak wystąpienia szkody majątkowej jednoznacznie wyklucza możliwość oceny takiego zdarzenia przez pryzmat karnoprawny tak wykroczenia z art. 124 k.w., jak i występkę penalizowanego treścią art. 288 k.k.

Po myśli zaś normy art. 11 k.w. za usiłowanie odpowiada osoba, która w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Wskazać przyjdzie, iż odpowiedzialność za usiłowanie występuje li tylko, gdy ustawa tak stanowi.

W przedmiotowej sprawie obwiniony – M. M. – pozostaje zatrudniony w firmie PARK- (...), gdzie wykonuje czynności w ramach swoim służbowych obowiązków. Teren na ul. (...) przynależy do ww. firmy, a nadto jest on stosownie oznaczony tablicami informacyjnymi, które wskazują zasady i regulamin parkowania na tymże parkingu, jak również ewentualne konsekwencje zaparkowania samochodu przez osobę nieuprawnioną.

Bezspornym pozostaje, iż w dniu 16 stycznia 2014 r. na terenie parkingu Z. J. zaparkowała swój samochód marki F. (...) o nr rej. (...). W następstwie tego, M. M., zgodnie ze swoim zakresem obowiązków, założył na koło wskazanego pojazdu blokadę. Po około 25 minutach od zaparkowania, na teren parkingu wróciła właścicielka samochodu, kiedy to zauważyła blokadę na kole swojego auta. Obwiniony podszedł do niej, poinformował o obowiązku uiszczenia opłaty w kwocie 150 złotych. Obwiniony zdjął blokadę z koła, natomiast kobieta zgłosiła telefonicznie zaistniałe zdarzenie na Policję, gdzie została poinformowana o przysługującym prawie do złożenia zawiadomienia, co też uczyniła.

Z akt sprawy bezsprzecznie wynika, iż Z. J. nie uiściła opłaty w kwocie 150 złotych za postój swojego pojazdu na terenie parkingu. Jednocześnie wprawdzie założona, a następnie zdjęta blokada koła nie uczyniła jakichkolwiek szkód w jej pojeździe. Co za tym idzie, nie można uznać aby doszło do popełnienia przez M. M. wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. Mało tego, obwiniony nie usiłował spowodować straty u Z. J., w kwocie 150 złotych, albowiem obowiązek uiszczenia opłaty wynika z udostępnionego regulaminu firmy PARK- (...), do której należy teren parkingu. Ponadto wskazać przyjdzie, iż M. M. jako zatrudniony w ww. firmie działał w ramach swoich obowiązków służbowych, który jest odpowiedzialny za wskazane w jego zakresie obowiązków – czynności, zakreślonych przez pracodawcę. Obwiniony – jako pracownik – działa zatem w zaufaniu do pracodawcy, jak również w zaufaniu do wydawanych przez niego poleceń, jednocześnie czyni to w pełnym przekonaniu do ich prawidłowości, zatem nie można uznać, iż usiłował spowodować stratę we wskazanej kwocie na szkodę Z. J..

Z powyższych względów brak elementarnych podstaw dla przypisania obwinionemu zarzucanego mu wykroczenia, albowiem w jego zachowaniu nie sposób upatrywać znamion wykroczenia z art. 124 § 1 k.k. i czyn ten

pozostaje prawnokarnie obojętny. Samo zdarzenie w ocenie Sądu winno być ewentualnie rozpatrywane na gruncie cywilnoprawnym.

Jedynie na marginesie wskazać przyjdzie, iż tożsame stanowisko zostało zaprezentowane w sprawach o podobnym stanie faktycznym, zainicjowanych w tut. Sądzie, o sygn. IV W 194/13 oraz IV W 62/13.

Mając powyższe na względzie, wobec stwierdzenia przeszkody procesowej opisanej w art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w., Sąd na mocy art. 62 § 2 k.p.w. orzekł jak w punkcie 1 sentencji. Brak możliwości stwierdzenia zaistnienia znamion zarzucanego obwinionemu czynu nie wymaga prowadzenia postępowania dowodowego w sprawie. Sam wniosek o ukaranie należy zaś poczytać za efekt nieprawidłowej interpretacji istoty zarzucanego M. M. wykroczenia.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z powołanymi w punkcie 2 sentencji przepisami, przy uwzględnieniu przedłożonego przez obrońcę obwinionego spisu kosztów.